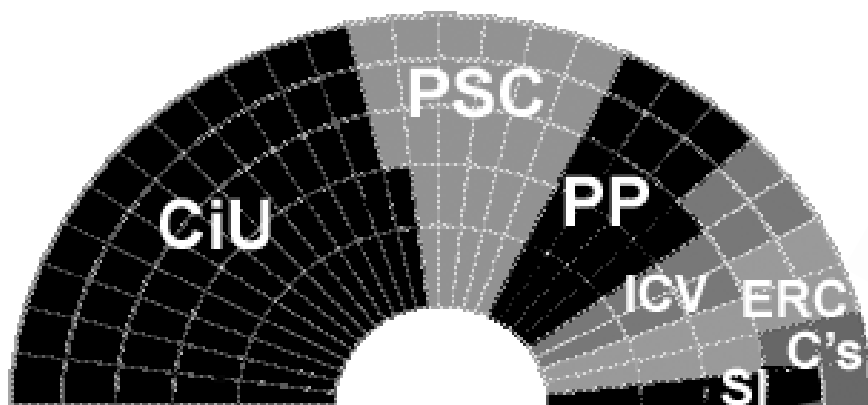

Un balanç necessari

ELECCIONS CATALANES

Derrota del tripartit

La política del tripartit contra els i les seves pròpies votants al llarg de dues legislatures ha cavat la seva fossa. La derrota ha estat aclaparadora, amb més de 360.000 vots perduts -380.000 si els apliquem el 5% d'increment de la participació. La classe obrera i sectors de classes mitjanes els han negat un vot que en mans del tripartit ha esdevingut l'arma amb la qual el govern ha segat les seves condicions de vida. Milers de llocs de treball perduts, molts d'ells amb EROs pactats forçadament per la política de Treball; desmantellament industrial; atur creixent; una política privatitzadora a ultrança en tots els àmbits, que ha tingut en la LEC una de les millors expressions; repressió sistemàtica que des dels escàndols del kubotan o els desallotjaments a les càrregues contra els estudiants anti-Bolonya o la detenció de Núria Pòrtulas, han tingut en els Mossos de Saura la superació de la policia nacional. El fracàs de l'Estatut i la falta de resposta davant la política centralista del govern espanyol han posat la cirereta en el lliurament del govern tripartit «d'esquerres» a la dreta.

La crisi del PSC desfermada en les posteleccions només ha estat el desenllaç cantat que, alhora, és premonitòria de la del PSOE. I això malgrat que aquest darrer ha

intentat per tots els mitjans desfer-se de Montilla, després d'haver-lo utilitzat per marginar les seves ales «catalanistes» i eliminar l'opció Maragall en el segon tripartit. Les negociacions amb CIU durant el procés de l'Estatut van ser la picada d'ullet de ZP a la burgesia catalana, mentre que l'incompliment reiterat de les promeses electorals era el preu a pagar pels seus equilibris amb el PP i les seves pròpies ales internes centralistes. L'última operació d'imposar Corbacho com a garantia de control sobre el PSC i les reiterades declaracions de Montilla renegant del tripartit i els seus socis, reobrien la mai resolta crisi interna. Aquests dos elements van ser el cop de gràcia, que ratificava la seva dependència de la política central econòmica i nacional en plena ofensiva de ZP contra els i les treballadores i els pobles. El PSC va perdre 225.000 vots respecte el 2006 i tot just va superar la meitat del milió i escaig del 2003.

La crisi d'ERC, oberta amb la negociació del Estatut i la polèmica posició a favor de la seva direcció, va incitar a la rebel·lió unes bases que s'hi oposaven. L'avanç de les CUP a les municipals va començar a mostrar un petit sector a l'esquerra, però van ser determinants la ruptura per la dreta de Reagrupament i la posterior aparició de Laporta. Arrodoneix el

panorama la recuperació de votants de CiU prestats a ERC en eleccions anteriors.

Finalment, IC és qui hi perd menys -uns 60.000 vots- sobre la base d'una campanya en la qual, reivindicant el tripartit, ha eliminat tots els seus components partidaris, especialment Saura, però també Baltasar i el polèmic transvasament. La jugada li ha sortit relativament bé, perquè ha parat el cop del càstig que han rebut les altres forces del tripartit, tot i que no n'ha tingut prou per evitar perdre el seu paper de 3a força a mans del PP en ciutats del cinturó industrial com el Prat, Sabadell, Terrassa, Vilanova, Vilafranca o Sant Feliu del Llobregat. Tot indicaria que IC ha recollit vots del PSC, i ha exercit com a «vot útil de l'esquerra» en un panorama marcat per l'ascens de CiU.

Aquest daltabaix polític, construït a força de 8 anys de polítiques de dretes, ha lliurat en safata el govern a la dreta. Ni els Millet i Montull, ni la fugida de capitals del pare de Mas, ni altres perles publicades de corrupció han pogut aturar la caiguda, tot i que de fet tampoc en aquest terreny el tripartit ha estat gaire lluny en casos com el del Palau i Santa Coloma -aquest darrer a mitges amb CiU.

L'avanç de la dreta

El desastre del tripartit havia de lliurar el govern a CIU, però no necessàriament en els termes que ho ha fet. En altres ocasions el càstig al govern s'expressava en l'increment de l'abstenció, cosa que facilitava el triomf de la dreta per la fidelitat dels i les seves votants. Aquesta vegada no ha estat així: **el càstig al govern ha estat actiu, amb un vot que gira a la dreta en termes absoluts.**

El creixement del vot CIU (250.000), apareixeria com un transvasament per una banda de vots del tripartit –tant de sectors maragallistes del PSC com d'ERC- i es completa amb votants que abandonen l'abstenció. CIU atreu vot perquè apareix com un refugi dels que viuen la qüestió com un Catalunya-Espanya des de posicions «light», tant com d'una burgesia catalana, amb topades amb Madrid, dins d'un marc de reformes constitucionals. La majoria obtinguda en ciutats com Terrassa o Sabadell és significativa perquè són feus del PSC.

El PP, al marge que potser ha esgarrapat algun vot a CIU – probablement d'aquells que votaven CIU a les autonòmiques però PP a les generals-, té una importància especial pel que fa a creixement en ciutats del cinturó industrial. El seu discurs anticatalanista acèrrim, accentuat els darrers anys, acompanyat d'accions típus la visita a Badalo-

na contra els gitanos romanesos o el videojoc electoral contra els i les immigrades, van perfilant la consolidació dels components d'ultradreta que sempre ha tingut el PP, però que ara troben eco en sectors populars desesperats per l'atur, la crisi i la falta de serveis socials. El reflex que ja hem assenyalat en ciutats del cinturó industrial on ha aconseguit superar IC com a 3a força és significatiu d'aquest procés. Però sens dubte el més preocupant és el creixement de més de 5.000 vots (un 5,3% més, arriba al 17,7%) a la mateixa Badalona després de la campanya del seu regidor García Albiol i de la mateixa Camacho.

Però l'avanç de la dreta no queda aquí. S'hi ha de computar a SI o Reagrupament des d'una òptica nacionalista. I en l'extrem anticatalanista, la consolidació de Ciutadans i l'avanç del racista i xenòfob PxC. A totes aquestes forces dediquem el següent apartat pel significat especial que tenen.

Polarització social

La crisi econòmica aprofundeix la tendència a la polarització social. Això no és nou, ja va passar els anys 30 després del crac: davant de la manca de respostes de la socialdemocràcia des dels governs i l'aprofundiment de la misèria i l'atur, els sectors populars més desesperats comencen a alinear-se darrera d'opcions d'ultradreta finançades pel capital financer. Aquest les alimentava per derrotar als carrers la resistència o la revolució obrera, alhora que ofería propostes xenòfobes i racistes que permetessin canalitzar l'odi i culpabilitzar-les de la misèria que genera el capital, mentre ells es garantien els beneficis. El feixisme italià i el nazisme van ser les seves expressions més acabades.

Però parlem de polarització no només pel creixement de l'ultradreta, sinó perquè en l'altre extrem es consoliden posicions que no accepten la situació de misèria que imposa el sistema i constaten la impossibilitat de reformar-lo. Per això també és un producte de la crisi dels anys 30 la revolució espanyola.

En aquestes eleccions però, després del llarg període de desmobilització de la classe obrera que no es va superar ni contra les

onades d'EROs i tancaments ni amb els milers de desocupats/des producte de la crisi, no s'ha reflectit la polarització directament procedent de la lluita de classes. Sinó dos aspectes inherents, però laterals: el democràtic-nacional i el de la immigració.

La polarització nacional s'ha expressat en versions de dretes:

Solidaritat per la Independència i Reagrupament en un pol, Ciutadans en l'altre. El primer recollint votants d'esquerra com els procedents de les CUP, al costat d'altres de procedents de partits pro burgesos com ERC. C's, consolidant un vot –pràcticament es mantenen- que ja en els anteriors comicis procedia de sectors espanyolistes del PSC, i que ha anat consolidant nou lerrouxisme que, com ell, s'alinea obertament amb el règim i en el futur podria fer-ho amb opcions d'extrema dreta. El desacord amb Rosa Díez no li ha costat vots, però sí que ha impedit a UPyD posar el peu a Catalunya, cosa que demostra que ocupen el mateix espai social. En aquest aspecte la posició de l'esquerra nacionalista – tant Endavant com CUPs- negant el suport a Des de Baix -quan se'ls havia ofert ser-ne part integrant-, va facilitar la trista polarització entre dues opcions nacionalistes burgeses, i objectivament dificulta la posterior recuperació d'aquest terreny per part d'opcions d'esquerra, ja que han enfortit, per passiva, l'interclassisme i amb ell Laporta com a nou «vot útil».

La polarització respecte el tema de la immigració

també ha quedat coixa, perquè mentre que s'ha desenvolupat l'opció de l'extrema dreta en la seva variant més pura –PxC- o en la del PP, a l'esquerra cap referent acosnegueix un pes equivalent. En cap cas ho són els partits institucionals, compromesos amb la Llei d'estrangeria i les seves reformes, així com alguns amb el seu suport a posicions de PxC com en el cas de l'empadronament a Vic, o amb els decrets contra el burka. En aquest marc d'opcions totalment descompensades, és preocupant el salt de PxC –finançada des de l'ultradreta austríaca entre d'altres- que es queda a 10.000 vots d'obtenir diputats, amb més de 75.000 vots i el 2,42% de mitjana.

PLATAFORMA PER CATALUNYA	Vots	%
Total Catalunya	75.321	2,42
Barcelona	57.569	2,47
Girona	6.445	2,21
Lleida	3.291	1,79
Tarragona	8.016	2,59
% superior a mitjana en el cinturó industrial		
<u>Abdera</u>		4,87%
<u>Badalona</u>		2,66%
<u>Badia</u>		4,10%
<u>Barberà</u>		3,54%
<u>Cornellà</u>		2,87%
<u>L'Hospitalet</u>		4,05%
<u>Igualada</u>		2,71%
<u>Montcada</u>		2,85%
<u>El Prat</u>		2,76%
<u>Sabadell</u>		2,72%
<u>Terrassa</u>		3,34%

Però més que la xifra, és preocupant la distribució del vot, que supera àmpliament la seva mitjana en ciutats importants del cinturó industrial (vegeu el quadre). Si a aquests resultats hi suméssim el creixement del PP amb la campanya racista en les mateixes zones, **hem de concloure que les variants de l'extrema dreta no només creixen sinó que se'ns han ficat a casa, posant el peu en els bastions de la classe obrera.**

L'abstenció

L'abstenció, encara que no ha crescut –al contrari, amb una reducció del cens de 90.000 persones, es va reduir en 250.000–, ha estat **molt significativa: 40,05%, que encara és superior a les poblacions industrials** (on oscil·la entre el 47% de Ripollit i el 54% de Badia). És a dir, l'abstenció segueix essent significativament d'una classe obrera que està desenganyada del tripartit –o potser ja no l'havia votat– però tampoc no veu cap altra opció. En la mesura que també en aquestes poblacions s'ha reduït l'abstenció i han crescut opcions de dretes, hauríem de suposar que són sectors que no troben opcions d'esquerra. **Una part important d'aquest sector significatiu de la classe és la clau perquè la polarització social que es desplaça cap a la dreta tingui contrapès en opcions d'esquerra conseqüent.**

L'esquerra revolucionària. Avanç massa lent

Només el PCPE i el POSI van concórrer a les darreres eleccions autonòmiques i hi van obtenir 9.790 vots entre tots dos. En aquestes retrocedeixen molt en resultats, sumen 4.776 vots, seguint la tendència al descens de totes les opcions d'esquerra, i també per la presència de Des de Baix, que apareix com una opció unitària. Aquesta seria l'única força d'esquerres que creix partint de zero –ja que no té referència en les anteriors– amb 7.169 vots. Si l'afegim a les altres dues candidatures citades, arribarien a 11.945 vots.

En qualsevol variant, sobre els 9.800 del 2006, un avanç massa lent per a la crisi social que hi ha i la polarització de dretes que ja es

concreta. Atès que s'aprofundiran els atacs contra més i més sectors de la classe –tal com mostra l'últim paquet de mesures ZP i la resposta als i les controladores–, i amb ells creixerà la desesperació si no es materialitzen alternatives organitzades, la necessitat objectiva de consolidar una alternativa d'esquerres pren termes absoluts si no volem veure'ns abocades al desastre.

El nou govern

Els resultats són prou clars com perquè el nou govern pugui governar amb solidesa parlamentària. Serà un govern inicialment fort que ni amaga ni ha amagat mai les intencions: suport a les mesures del govern central en tot el que beneficiï la patronal –i aquí un plus de reducció de l'aparell de la Generalitat que tornarà a colpejar els i les treballadores públiques, com ja ha fet ZP– mentre segueix reduint impostos a la patronal i retallant serveis socials. Ja ho van demostrar els governs Pujol en el passat, sense exclusió de pactes amb el PP, i amb moltes picades d'ullet a PxC en el terreny de la immigració.

Anem cap aquí, i els enfrontaments, que sempre s'han determinat al carrer, ara hi queden reduïts, sense els embuts del tripartit ni les seves suposades «polítiques d'esquerra».

Les conseqüències en i amb el govern central

Ja hem assenyalat al principi que pel PSOE la derrota del tripartit és un motiu de satisfacció que no ha amagat mai, promocionant CIU en tots els aspectes, començant per l'Estatut. Si a això hi sumem el suport de CIU a les mesures pro patronals del PSOE, com la darrera Reforma Laboral, les relacions fraternals estan més que encaminades.

Una altra cosa és el futur del govern PSOE, perquè encara que no ho vulgui, la derrota catalana té conseqüències espanyoles i pronostica el desastre del PSOE en les pròximes generals... si no és que tot plegat s'agreuja perquè hagi d'avançar-les. La política a favor del capital financer i en peu de guerra contra la classe obrera i els pobles de tot l'estat té el seu cost, i el referent del pes que ha tingut

La polèmica de la abstenció

Una altra discussió és amb sectors organitzats –com CGT– o no –especialment exPCs– que la impulsen com una alternativa al sistema. Si la llegíssim així, hauríem de concloure que la classe obrera cada vegada és més afecta al sistema, perquè perden pes les opcions abstencionistes. I no creiem que sigui així, ni ara ni abans. Hem polemitzat reiteradament sobre la diferència entre abstenció i boicot: una es desentén passivament del procés, l'altre s'organitza per combatre'l. Una entra perfectament en el sistema –com l'alt abstencionisme que es viu als EUA amb la tranquil·la alternança de republicans i demòcrates– i l'altre és l'expressió d'una ruptura organitzada, d'alternativa. Que l'abstenció facilita la consolidació dels aparells i que la ràbia es quedi en discussions de saló és el que va dur CGT a combatre-la i presentar-se a les eleccions sindicals, intentant consolidar una alternativa; no deixa de ser trist que els que actuen així en el terreny sindical, facin el contrari en el polític i animin a deixar el camp obert als partits institucionals, del sistema i del capital. La seva responsabilitat no va més enllà de la seva esfera d'influència, però és obvi que aquestes posicions de sectors conscients de la classe posen el seu granet de sorra en un resultat electoral en què la polarització social apareix profundament escorçada a la dreta.

per al PSOE la classe obrera catalana, també. Així, mentre escrivim això ja es parla d'unes expectatives del 23% de vots, que seria el pitjor resultat mai viscut pel PSOE. Sigui aquest el percentatge o un conill que puguin treure de la txistera en l'últim moment, el PP es prepara per recollir els fruits de «l'esquerra» en el govern, s'expressin en més abstenció o, seguint l'exemple català, en un gir a dreta encara més favorable.

I per aquesta hipòtesi també es preparen no només Rajoy sinó també Mas. Els dos partits ja han jugat altres vegades a fer aliances i avui deixen oberta la possibilitat amb això que CIU anomena «geometria asimètrica». Per tant és més que probable que en un previsible ascens del PP al govern central, CIU li doni més d'un cop de mà.

Ripollet

Girona

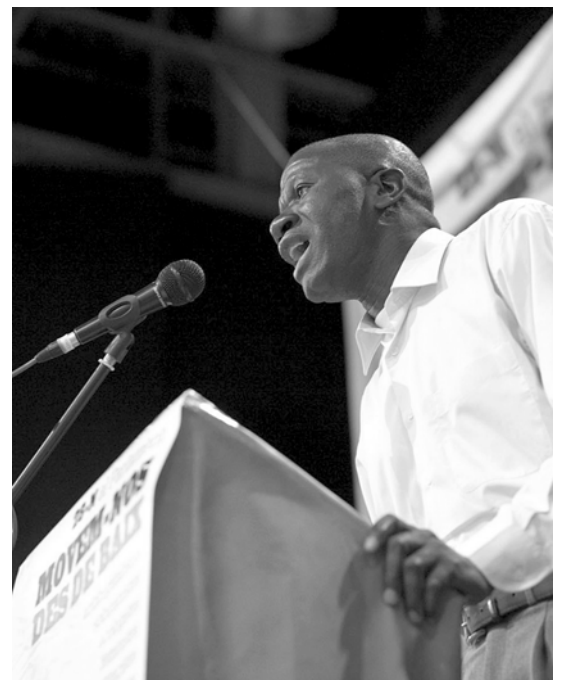
Badia del Vallès

Imatges de la campanya

21/11

Barcelona, 26/11/10

Des de Baix: un pas endavant important, encara insuficient

No som tots i totes les que calia...

A les reunions, convocades per Lluita Internacionalista, de les quals va sortir Des de Baix es van convidar fins a sis organitzacions de l'esquerra revolucionària. Amb tres d'elles es va formar la candidatura: Revolta Global, Corrent Roig i Lluita Internacionalista; una altra, En Lluita, va demanar el vot sense integrar-s'hi; el PCPC va informar de la seva decisió de presentar-se en solitari; i per últim Endavant va informar de la decisió presa per les CUP de no presentar-se a les eleccions. El posicionament d'Endavant era un retrocés respecte les europees, amb Iniciativa Internacionalista, que a l'hora deixava tot l'espai de l'independentisme per opcions de perfil burgès, com Laporta o Carretero. Malgrat això a les llistes o col·laborant amb la campanya van participar-hi companyes i companys de l'esquerra independentista.

A més, la llista necessària per conformar una àmplia plataforma no s'esgotava amb els partits de l'esquerra revolucionària, calia aplegar organitzacions d'àmbit municipal, moviments de lluita diversos i tanta gent de l'esquerra sindical o lluitadors/es que no estan

organitzats políticament però que veuen que no podem seguir fent passes enrere i que cal plantar cara al sistema i el govern. També en aquest sentit amb Des de Baix hem avançat. Ha estat molt important per nosaltres

l'ajuda rebuda per les Candidatures Alternatives del Vallès, amb actes com els de Badia, organitzats per l'AEB; o a Ripollet per Compromís; col·laboracions a Sabadell i una actitud molt dialogant a la resta de candidatures. Tampoc van faltar moviments en defensa del territori, com els de l'Arboç, a Collbató o militants contra el Quart Cinturó, alguns d'aquest moviments amb activistes a les nostres llistes. No tots els que podrien, però el fet que hi fossin obre l'espai per a altres de cara al futur. I el mateix hem de dir del món sindical, del feminista o de companys/es d'organitzacions d'immigrants que malgrat que no

...i arrencàvem tard

La concreció de la candidatura va arribar a finals del juliol, poc temps per fer una precampanya àmplia que permetés arribar a les eleccions amb unes sigles noves una mica més conegudes.

El camí venia de lluny, des de les europees, aleshores des de Lluita Internacionalista vam fer una crida a continuar amb Iniciativa Internacionalista i ampliar l'acord a IZAN-RG, però encara que hi havia el compromís repetit als actes de continuïtat, realment ll es va fondre sense ni tan sols fer un balanç col·lectiu del procés. Quina és la raó? hi havia hagut expectatives electoralistes que no es van aconseguir? Només es tractava, per altres grups, d'un moviment electoral? No era el nostre cas, per nosaltres el balanç del treball d'ill fins aleshores havia estat positiu i vam treballar per la continuïtat.

La presència de companys de Kaosenlared a la llista electoral completava en aquest sentit l'ampli ventall de Des de Baix, com un primer agrupament, que conté gairebé tots els elements, encara que en petites quantitats.

A partir del mes de febrer establíem contacte amb Revolta Global per veure si era una possible un acord, però passaven els mesos sense una concreció. Aleshores es va promoure la reunió a cinc dies d'una perspectiva més àmplia i no només electoral, i a finals de juliol es van concretar les bases per un acord de cara a les eleccions, que es va materialitzar amb sigles i el nom de «Des de Baix» just abans de l'11 de setembre. Una última

dificultat va sorgir per l'actitut ultimista de Corrent Roig en la composició de la llista de Barcelona, ja que exigia el segon lloc o es retirava de la candidatura, quan aquest lloc no corresponia al compromís de l'organització en la campanya en cap dels terrenys.

Malgrat aquestes mancances de forces i de temps, el que era important era que s'iniciava un procés d'agrupament de l'esquerra revolucionària catalana amb voluntat de continuar després de les eleccions. Aquest era el fet important.

Una campanya de militància i recursos molt modestos

El pressupost inicial rondava els 5.600 euros i amb algunes despeses afegides de les organitzacions al llarg de la campanya es deu haver arribat als 6000 euros. Lluny no només dels partits parlamentaris i les seves despeses milionàries en euros, sinó també d'altres com PXC, que només amb el mailing reconeixia una despesa de 200.000 euros, amb una aportació de l'extrema dreta austríaca de 100.000.

Però hi ha més coses, una part de despesa que no es comptabilitza són els espais de debat i seguiment de la campanya electoral que fan els mitjans de comunicació públics i privats, en els quals el monopoli dels grans partits és absolut, per acord entre ells des de la junta electoral en els públics i en els privats per les influències i lligams que hi tenen. La presència als mitjans de comunicació oficials o privats de Des de Baix ha estat del tot testimonial i sovint les activitats i rodes de premsa només arribaven a les xarxes de distribució d'informació alternatives. La pròpia web de la candidatura ha estat un espai molt actiu, amb milers d'entrades diàries.

La candidatura ha hagut de superar la repressió en forma d'arrest domiciliari, justament en la setmana de campanya, del cap de llista per Tarragona, per una pintada del 2009 contra la retallada de la Seguretat Social a la Subdelegació del Govern. Es va demanar que el compliment de l'arrest es fes fora de la campanya, però se'ns va ser denegar. Això va limitar molt la campanya a Tarragona.

D'aquesta campanya militant cal destacar dues dades importants: les

mil signatures de recolzament a la candidatura i la presència de més d'un miler de persones en els més de trenta actes realitzats pel territori. Aquests són els veritables punts de partida per continuar la tasca engegada, aquests, i els comitès locals de recolzament de la candidatura que van ser vitals per fer-la possible.

La campanya ha estat compromesa amb les lluites: al tancament del comitè d'empresa de Parcs i Jardins pel compliment del conveni en matèria de jubilacions; amb els familiars d'Aliou Djop, jove immigrant que va aparèixer mort el 5 de setembre d'aquest any en condicions poc clares; a les manifestacions per exigir una nova vaga general; a la lluita del 25 de novembre, dia contra la violència masclista; a les activitats contra la visita del Papa; a la manifestació contra el desdoblament de la N-II al Maresme...

L'acte de cloenda de la campanya va aplegar més de 400 persones. Tot un seguit d'intervencions van donar el to del projecte que es vol construir: internacionalista, amb la presència de companys de França i Portugal que van explicar la lluita contra els plans d'ajustament i posant l'accent en la necessitat de coordinar les lluites a escala europea; també per la presència de dues dones sahrauís d'Al Aiun, que van denunciar la brutal ocupació marroquina; i amb les salutacions que es van rebre des de Gaza o del director de cinema Ken Loach. Un projecte compromès amb els de baix, per això hi van intervenir els familiars d'Aliou Djop exigint investigació i justícia, i també es va denunciar la repressió policial. Finalment els

candidats de les 4 circumscripcions van anar explicant les principals idees de Des de Baix tot reiterant la voluntat de ser només un punt de partida.

Els 7169 vots

Si comparem aquestes xifres amb els 7169 vots rebuts cal destacar que hi ha una relació molt estreta entre participants a la campanya i el nombre de vots rebuts, i es confirma també en la seva distribució geogràfica, allà on s'havia fet campanya el nombre de vots és considerablement més elevat

Barcelona	5.600	0,24%
Girona	712	0,24%
Lleida	489	0,27%
Tarragona	368	0,12%

És difícil fer comparatives entre aquest nombre de vots d'una sigla nova (amb només dos mesos i mig de circulació) i sense que les organitzacions que en formen part fossin presents a les darreres autonòmiques. En tot cas les altres opcions de l'esquerra anticapitalista que sí que eren presents a totes dues eleccions, el PCPC i el POSI, van patir un fort retrocés. Una part d'aquest retrocés es pot situar en la dinàmica general del vot d'esquerra, però també l'aparició de Des de Baix hi pot tenir a veure.

Seria equivocat fer una comparació amb les darreres europees. En aquestes eleccions pesa poc la pressió del «vot útil», perquè la conformació de majories i minories a Brussel·les queda molt allunyada dels i les votants, amb la qual cosa el vot es fa més conforme a la convicció ideològica, també va ser més alta l'abstenció que va arribar al 63%. Iniciativa Internacio-

nalista va obtenir 16.792 vots, però el més gran dels partits que la componia, Endavant, aquesta vegada va decidir no presentar-se a les eleccions. IZAN-RG, avui la organització més gran de DDB, va obtenir hi

4.524 vots.

Per nosaltres sí que hi ha un punt de contacte entre el que vam detectar a les europees passades amb II i el que ara s'ha confirmat amb Des de Baix. La situació comença a fer estralls en la població treballadora i la joventut. Es comença a percebre que hi ha cada cop més gent que creu que no pot continuar no implicant-se. La presència d'un agrupament té un valor afegit, perquè és quan es tensa la lluita de classes que més nítidament apareix la necessitat de la població treballadora d'unir-se, per resistir o reaccionar. Als actes amb II de fa un any i als de DDB hi ha hagut presència i debat. Es torna a discutir de política com feia temps que no passava. A l'acte de Cornellà vam sentir una crida des del comitè de suport de DDB a sortir del sarcòfag, referint-se a molts vells militants que ho van deixar i que han de tenir un lloc en aquesta recomposició de l'esquerra que avui impulem. Aquest sentiment que cal fer alguna cosa és el nostre punt de partida. DDB ha estat quelcom més que una suma de contribucions de cada organització.

La candidatura ha arribat pel boca a boca, i als actes hi ha hagut molta participació i debat. Pensem, com diu el comunicat unitari: «*que aquest resultat modest és, tanmateix, una bona base per seguir treballant per tirar endavant una alternativa que pugui anar guanyant credibilitat entre la gent d'esquerres desencantada. Les eleccions del 28N han permès la creació de confluències i sinergies que volem reforçar i ampliar en el proper període.*»

Ara toca seguir i ampliar *Des de Baix*

Hi ha convocada l'assemblea de balanç i per fixar les perspectives de treball. Es tracta de trobar la manera d'articular el moviment polític que hem presentat a aquestes eleccions. D'estabilitzar una petita estructura de funcionament unitari, en la qual convisquin organitzacions i gent que ho fa a títol personal. Per això caldrà combinar la continuïtat de la coordinació entre organitzacions, que hauria d'estar oberta a altres que s'hi poguessin integrar, i les assemblees obertes on es pugui compartir i debatre la resposta a les principals tasques. Una estructura de funcionament que ha de prioritzar resolucions per majories àmplies com fins ara, amb tot el que és comú com a base per actuar, sense limitar el debat de les diferències.

Al servei de les lluites. Una nova onada de retallades ens arriba de la mà del govern del PSOE, a les quals s'afegirà entusiasta el nou govern de Mas. La crisi continua i s'aprofundeix, hem vist reaccions pràcticament a quasi tots els estats europeus dels treballadors/es i joves contra la política dels governs. Cal avançar en la coordinació. CiU, que feia bandera del concert, ja diu que serà per més endavant. En què quedarà el «sobiranisme» que preconitza? en una nova moneda de canvi al servei dels interessos de la patronal catalana. Des de Baix hauria de seguir essent una proposta per confluïr en les lluites i potenciar l'acció de l'esquerra transformadora. Ha de ser un instrument al servei de potenciar una esquerra sindical i combativa.

A les properes eleccions. Al maig, les **municipals**. Al llarg d'aquest anys s'han anat gestant respostes des dels municipis fora dels grans partits, amb realitats molt diverses. Hi ha les CUP, encara que la diversitat és gran, des de posicions que compartim d'esquerra revolucionària a altres més allunyades o que fan difícil la col·laboració. Hi ha les CAV, per nosaltres un referent important a potenciar i estendre.

Hi ha altres candidatures o plataformes locals de tots els signes. L'objectiu seria fer passes en la confluència i coordinació. Hi ha un cas particular que és el de la ciutat de Barcelona, on la CUP ha fet pública la seva voluntat de presenta-s'hi. També des de fa mesos es reunien bona part de les organitzacions que formen Des de Baix per impulsar una llista. No hi ha espai per tantes iniciatives que acaben competint entre elles. Cal posar tots els mitjans per aconseguir una candidatura CUP-Des de Baix.

Som a dos anys (si no s'anticipen) de les **legislatives**. Des de Baix hauria de permetre l'impuls d'una plataforma estatal equivalent, recuperant moltes de les forces que ja vam ser a Iniciativa Internacionalista i aplegant-ne de noves. El procés serà més llarg i complex, cosa que demanaria que es comencem a treballar des d'ara.

